

Titlu original (eng.): Hostile engagement

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

CLARK, CAITLIN

Capcana minciunii / Caitlin Clark

Traducător: Mihnea Columbeanu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 979-606-736-256-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31= 135.1

Colecția „ EL și EA “

CAITLIN CLARK

Capcana minciunii

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHNEA COLUMBEANU

Editura și Tipografia
ALCRIS

“EL ȘI EA”

1043	Marylee Anderson	-De un milion de ori, mâine
1044	Betta Longforth	-Bărbatul altei femei
1045	Dorothy Cork	-Fără regrete
1046	Charlotte Paine	-Iubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoieli
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atracția mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeița cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănilor trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul

Capitolul 1

El era. Ashe Warwick.

Teresa stătea în ușa cabinetului, cu aspiratorul de praf și cutia în mâini. Timp de șase ani, cu intermitențe, se întrebase ce avea să simtă când urma să-l revadă. La început, când avea șaisprezece ani, privise totul cu melodramatism. Niciun cuțit nu era destul de tăios, nicio soartă nu era prea cumplită pentru el. Dar atunci lumea își ieșise din minți, tatăl ei cedând presiunilor care aveau să-i răpească atât sănătatea, cât și averea. Dispariția acesteia din urmă fusese însoțită și de dispariția a numeroși „prieteni” – inclusiv Ashe Warwick.

Mai târziu, când îi văzuse romanul lansat și încununat de succes, dorința de răzbunare devenise mai puțin fizică. La optsprezece ani, își dorea ca unele persoane, recunoscându-se în carte, să-l dea în judecată, cerându-i sume astronomice. Iar și mai târziu, când citise în paginile financiare că preluase Warlord Finance la moartea tatălui său, Teresa sperase să descopere că era un peștișor într-un bazin plin de rechini.

Respect pentru oameni și cărți

– Sper să se scufunde fără urmă, îi spusese ea surorii sale, care avea și mai multe motive să-l urască. Dar, în acea perioadă, drăgălașul cap al lui Cecily fusese prea plin de Mike Manetti, așa că tânăra manifestase prea puțin interes la adresa mercenarului de fost logodnic al ei. La douăzeci de ani, Teresa se delecta cu ideea că lui Ashe i se puteau întâmpla în marele oraș tot felul de nenorociri. N-ar fi fost decât un act de dreptate, să fie devorat de aceiași pești piranha vărgați care grăbiseră căderea tatălui ei.

Iar acum, Cecily era măritată cu Mike și plecaseră să-și facă luna de miere în Italia. Iar Teresa revenise, după cinci ani petrecuți pe coasta de vest a continentului. Din nou în Sydney și, efectiv, față în față cu Ashe. Mă rog, nu tocmai față în față. Ashe lucra așezat la biroul său de abanos și sticlă, și până acum nu ridicase privirea, pentru a o vedea așteptând. Ținea în dreptul feței un teanc de foi imprimare la computer, dincolo de care nu i se vedea decât creștetul capului. Ar fi putut să fie cumnatul ei, dacă lucrurile evoluau altfel – dacă Damien Radcliffe n-ar fi fost ruinat. Ashe s-ar fi însurat cu Cecily și nimeni n-ar fi descoperit că nu era decât un vânător de averi. Probabil că el și Cecily și-ar fi întemeiat o familie. Teresa se cutremură la gândul de a fi ajuns mătușa copiilor lui Ashe. Dar, așa cum stăteau lucrurile, Cecily își pierduse atracția ca posibilă moștenitoare. Ashe fugise înaintea banilor. Și, după niciun an, amărăciunea și deziluziile tatălui lor se sfârșiseră pe un pat de spital. La înmormântare veniseră nenumărați ipocriți – printre care și acest individ.

Părul ondulat, șaten-deschis, pe care și-l amintea, avea acum un luciu argintiu. Fire albe? Perfect. Le merita pe tot capul. Imprimarele se dădură puțin la o parte și văzu că purta

ochelari. Teresa ridică mâna să ciocănească. Îi părea bine, tare bine, că venise ca s-o ajute pe doamna Richards. Merita o seară de muncă grea la curățenie, în birourile firmei Warlord, numai pentru a-l vedea pe Ashe Warwick încărunit și cu vederea slăbită. Probabil că mai avea și burtă, și dispepsie. Poate că peștii piranha încă nu-l înfulecaseră, dar cel puțin începuseră să-l ronțăie. Înainte de a apuca să bată în tocul ușii, Ashe foșni cu foile de computer și îi făcu semn să intre, cu un gest preocupat.

– Intră, intră, doamnă Richards, spuse el, fără să ridice ochii.

Teresa așteptă un moment, înfuriată de replica prea repezită și de faptul că nu-și învrednicise menajera nici măcar cu o privire. Draga de doamna Richards, care vorbea despre el de parcă ar fi fost cine știe ce monument al virtuții, nu merita nicio privire fugară, acolo. Dar nu numai asta o ținea pe loc, în ușă. Ci și tonul lui. Nu se schimbase deloc. „Tess“, și-l amintea ea spunând, cu același timbru profund și atrăgător, când Cecily îl adusese pentru prima oară în casă. Atunci, în glasul lui nu se simțise nicio undă de nervozitate, doar un amuzament adult la adresa adolescenței de cincisprezece ani, diformă și cu aparat dentar.

Ashe se ridică de la birou, cu vrafal de hârtii în mână.

– Poți începe, doamnă...

Se opri, observând că nu era menajera obișnuită.

– A... ești nouă la „Universal Cleaners“, din câte înțeleg?

Mâna Teresei se strânse pe mânerul aspiratorului. În timp ce Ashe mergea prin birou, pentru a răsfoi un teanc de dosare, văzu că, de fapt, peștii piranha încă nu se atinseseră de el. Nu avea burtă. Silueta îi era athletică, lată în umeri și cu

Respect pentru oameni și cărți

abdomenul plat. Firele albe îi transformaseră culoarea blondă a părului într-un frapant bej-argintiu. Ochelarii nu-l făceau să arate nici studios, nici îmbătrânit, și chiar ridurile de pe față, pe care la douăzeci și șapte de ani nu le avusese, păreau să-l avantajeze. Propria ei schimbare fizică, atât de dramatică, la care se adăuga o undă de răutate, o convinsese că Ashe trebuia să-și fi pierdut seducția. Nici pomeneală de așa ceva.

– Ei? ridică el ochii, când Teresa nu-i răspunse.

Îl privi cum își scotea ochelarii, măsurând-o.

– Care-i problema?

– Eu...

Se împotmoli de la primul cuvânt. Ochii aceia – aveau o culoare stranie, de topaz, și un mod de a se uita drept prin ea. Cât de des o privise astfel, în timpul acelor dineuri la Cliffe House, când râdea și glumea cu familia ei atât de încrezătoare. Teresa ar fi trebuit să fie domnișoară de onoare, la nuntă. Era gata să parieze pe zece la unu că mirele nici măcar n-ar fi observat-o.

– Doamne ferește, fato, exclamă el, luându-i frământarea drept sfială. Nu-ți fac nimic! Lucrezi permanent la „Universal“, sau nu?

– Ăă... din când în când, spuse ea în sfârșit.

– Hmmm. De obicei, la mine în birou face curat doamna Richards. Să nu deranjezi nimic, când ștergi praful.

Scoase un dosar din teancul de pe birou și ieși.

Teresa trânti peste rafturile cu cărți o cârpă din lână de miel. Poate că ar fi fost mai bine să apară îmbrăcată mortal. Aerul acela înfumurat nu s-ar fi potrivit cu noua Teresa Radcliffe, pe care Ashe n-o văzuse niciodată. În cei mai decolorați blugi ai ei și cu o cămașă peste măsură de largă, cu

părul brunet pieptănat cu cărare pe-o parte și împletit în cozi pentru a-i camufla frumusețea ușor de recunoscut, părea o fată neînsemnată, de vreo optsprezece ani. Dar avea douăzeci și doi și acele câteva cuvinte schimbate cu Ashe îi reînviaseră toate sentimentele răzbunătoare. Cârpa trecu rapid peste birou, ocolind teancurile de dosare. Teresa se opri, cu atenția atrasă de numele scris pe coperta primului dosar. Devenise rapid un pește mare, dacă se ocupa de asemenea conturi, își spuse ea, dându-l la o parte. Al doilea dosar era intitulat „Primac“, cu subtitlul „Moore“. Lăsă cârpa jos și răsfoi paginile, aruncând priviri repetate spre ușă. Dacă sumele astronomice care apăreau pe foile scrise la mașină și de mână însemnau ceva, era un alt client important. Ashe Warwick era un rechin, după câte se părea.

Nu exista dreptate pe lume – nici urmă. Nu merita un asemenea succes, după cum nici Damien Radcliffe nu meritase, în niciun caz, eșecul, indiferent ce spuneau criticii lui. Timp de aproape două decenii, tatăl ei fusese unul dintre cei mai căutați agenți corporatiști. Speculațiile lui îndrăznețe îl ajutaseră să-și construiască un imperiu. Îi aduseseră și pierderi, ca oricărui jucător, iar revistele financiare, deși îl lăudau ca pe un speculator cu nervi de oțel, atrăgeau atenția că Radcliffe nu era impresionant ca operator de acaparări. Alegea greșit țintele, se spunea, uneori plătea prea mult – și nu administra cu succes companiile, după ce le prelua. Rețetă sigură pentru dezastru, afirmau criticii. În cele din urmă, se dovedise că aveau dreptate. Damien, care se extinsese peste măsură și suferea el însuși presiuni de acaparare, mizase o dată prea mult. Suferise o serie de pierderi a căror magnitudine surprinsese pe toată lumea. Presa care îl reprezentase ca pe un corsar financiar flamboiant ajunsese

să-i ortografieze greșit numele în doar câteva luni. Radcliffe Corporation intrase sub umbrela unei firme rivale, iar Damien se pomenise mizând doar pentru a-și păstra averea personală. Când începuse să sufere cu sănătatea, nici măcar de acest lucru nu mai fusese în stare. Prietenii fugiseră la adăpost – ca și cum s-ar fi putut molipsi de la Damien de insecuritate financiară. Până și rudele – care oricum erau destul de puține – simpatizau de la distanță. Invidia la adresa lui Damien, ascunsă după zâmbete în timpul cât fusese bogat și influent, își făcuse o ultimă scurtă apariție prin clătinarea generală de capete și murmurele „Am știut eu întotdeauna că se va ajunge aici...” Teresa își amintea excluderea treptată din cercurile restrânse ale celor avuți, își amintea cum cea mai bună prietenă a ei începuse dintr-o dată să găsească scuze pentru a nu mai rămâne la ea în weekend, cum făcuse de-atâtea ori. Își amintea ziua când Ashe Warwick se eschivase de la o căsătorie în imperiul Radcliffe care se prăbușea. Și cum arătase Damien după aceea. Asta nu era dreptate, își spuse ea, revoltată. Tatăl ei murise lăsându-le fiicelor lui un cont de mizerie care supraviețuise catastrofei, iar Ashe Warwick stătea la un birou Gwathney Siegal, purta costume scumpe cu dungi subțiri ca vârful de ac și pertracta sume cu șase și șapte cifre.

Pe un coridor bocăneau pași. Teresa închise dosarul, cu degete tremurătoare... fusese al doilea, sau al treilea din teanc? Al doilea. În timp ce-l îndesa sub cel de sus, o foaie se desprinsese de sub coperta cu titlul „Primac”. Deznădăjduită, dădu s-o prindă din zbor, lovi cu cotul teancul ordonat, iar acesta se prăbuși cu încetinitorul, ca o avalanșă, la picioarele ei. În genunchi, Teresa începu să adune totul, împingând

foile volante în dosarele din care păreau să fi căzut. Obrajii i se înroșiră de rușine, când îl auzi oprindu-se în ușă. Slabe șanse mai avea de a-i da o lovitură usturătoare lui Warwick, când nu era în stare nici măcar să arunce o privire prin hârtiile lui fără să lase totul vraște!

– Ce nai... exclamă el și se apropie cu pași mari, privind-o. Ți-am spus să nu te-atingi de nimic de pe birou...

Vorbea ca un director certând un elev greu de cap. Teresa inhăță o hârtie și o îndesă într-un dosar.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

Ashe se aplecă, o apucă de umeri și o împinse la o parte.

– Lasă-mă pe mine. Aș vrea să le mai pot citi și pe viitor.

Privind-o încrunțat, clătină din cap.

– Unde te-a găsit doamna Richards?

Era mai degrabă o afirmație exasperată, nu o întrebare, iar Teresa începea să-și piardă calmul. Își mușcă buzele, privind în jos, iar mâinile de pe umerii ei slăbiră strânsoarea.

– Bine... consimți el, cu un oftat. Presupun că a fost un accident, nu mai arăta așa de nenorocită. Cum te cheamă?

Nenorocită? Nu era nenorocită deloc. Numai de-ar fi știut cât de puțin mai avea până la un atac fizic!

– Teresa.

– Hmm. Eu mă numesc Warwick. Poți începe cu podeaua, Teresa. Plec imediat.

Și, cu asta, își săltă pantalonii vărgați și se lăsă pe vine să strângă dosarele.

– Și spune-i doamnei Richards să-ți găsească o uniformă, dacă vei lucra regulat aici.

Își rezemă o mână de podea și o privi, cu ochii coborându-i elocvent spre bluza diformă și jeanșii albiți. Teresa nu se mișcă, din nou cuprinsă de furie.

Respect pentru oameni și cărți

Când ridică a doua oară privirea, pentru a o găsi în același loc, Ashe spuse:

– Încerc să nu-mi pierd răbdarea, Teresa. Nu sta aici, uitându-te cum strâng după tine. Fii bună și începe să aspiri mocheta.

– ...ești o fată bună, Teresa, spuse doamna Richards, în timp ce strângeau aspiratorul și cârpele de lustruit dușumeaua, în furgonul alb; care avea pe o parte a acestuia înscrise cuvintele „Universal Cleaners“, un titlu grandios pentru o văduvă scundă și energică, și echipamentele ei. Nu multe fete ar ajuta așa o cucoană în vârstă.

Teresa zâmbi vinovată. Motivele sale nu erau nici pe departe atât de altruiste pe cât își imagina vecina ei. Din momentul când doamna Richards îi dezvăluise faptul că făcea curat în sediul firmei Warlord, Teresa sperase tot timpul să găsească un prilej de a o însoți – numai ca să-l revadă pe Ashe Warwick. Iar „piciorul bolnav“ al bătrânei îi oferise această șansă. Oricum ar fi făcut-o, își spuse ea. Thelma Richards o primise cu căldură din clipa când se mutase în apartamentul alăturat, cu șase săptămâni în urmă, iar simpatia Teresei se transformase rapid în afecțiune. Totuși, o muștra puținel conștiința.

– Nicio problemă, doamnă Richards. Săptămâna asta n-am avut decât două zile de lucru, ca angajată temporară, și mă plictiseam.

– Ei, îți sunt recunoscătoare. Poate fi obositor, să faci curat la trei etaje.

– Dumneavoastră o faceți de cinci ori pe săptămână.

– Eu m-am obișnuit, draga mea. Sunt o păsăroaie tăbăcită, cum îmi spunea Tom al meu. Pe vremuri, aveam cinci clienți mari... oftă ea.

Vremurile de altădată încetaseră la moartea lui Tom. Echipa de lucrători angajați ai soților Richards se destrămase. Nu mai rămăseseră decât doamna Richards și acel furgon alb, mic și rablagit.

– N-ar trebui să faceți singură munca asta, spuse Teresa, în timp ce mașina pornea pe traseul său haotic de la Milsons Point, cu luminile din Sydney și de pe Harbour Bridge licărind în urma lor și la stânga. Nu v-ar putea ajuta fiul dumneavoastră, Mark...?

Doamna Richards se îngrozi. Mark trebuia să se ocupe de soția și familia lui. Toată viața suferise de astmă și nu era un om puternic. Acest lucru îi aminti că bolile din copilărie ale celor patru copii ai ei erau legendare.

– ...și Dan al meu, era așa de predispus la bronșită.

Se amări puțin, ca întotdeauna când pomenea de Dan, cel mai tânăr fiu al ei. Plecase la muncă pe Peninsula Gove, cu peste un an în urmă, și de-atunci nu mai primise de la el decât o carte poștală din Indiile de Vest.

Familia ei părea o adunătură de ingrați, reflectă Teresa, deși evident că nu-i spunea niciodată acest lucru vecinei sale, care vorbea despre ai săi cu drag, bucurându-se fără egoism de realizările lor. Faptul că niciunul dintre ei nu făcuse mari eforturi pentru a-i asigura bunăstarea n-o deranja deloc, la fel cum nici neputința lui Tom de a o lăsa independentă financiar nu-i reducea devotamentul față de memoria lui. Teresa cunoștea câteva persoane care ar fi putut primi lecții de loialitate de la doamna Richards.

– ...numai când mă supără piciorul ăsta nesuferit am probleme, încheie ea. Trebuie să recunosc că, atunci, îmi simt vârsta. Dar întotdeauna încep cu al șaselea, în caz că-mi seacă puterile. Așa, dacă-mi scapă unele mărunțișuri, măcar nu-s la etajul domnului Warwick.

Respect pentru oameni și cărți

– L-am văzut pe domnul Warwick al dumneavoastră.

Măinile de pe volan tresăriră.

– O, Doamne... Am crezut că-n seara asta nu era la serviciu.

Țț, țț! Dac-aș fi știut, îi măturam personal în birou...

Teressa o privi surprinsă. Nici chiar marele ei respect pentru Warwick nu-i justifica deznădejdea.

– A întrebat dacă sunt nouă la „Universal“ și i-am spus că da, cu normă parțială, ca să scap de alte explicații. Sper că n-am greșit.

Furgonul se zgâlțâi. Un șofer de pe banda alăturată, speriat, se îndepărtă.

– Da, da. Cred că... nu te-a întrebat despre Tom?

Teressa întoarse capul s-o privească.

– Despre Tom? Dar mi-ați spus că a murit acum aproape doi ani. De ce să mă fi întrebat despre el?

Explicația pe care i-o dădu doamna Richards o amuți pe Teressa. Pur și simplu, nu spusese nimănui de la Warlord că Tom al ei murise. Renunțase la toate contractele de curățenie pe care le onoraseră împreună, dar îl păstrase pe cel cu firma Warlord, descărându-se de una singură, cu excepția cazurilor de urgență. Era singura meserie pe care o știa, spuse ea, iar banii îi completau pensia și o ajutau să rămână independentă.

– Dacă le spuneam că sunt văduvă, nici în ruptul capului nu mi-ar mai fi prelungit contractul, nu-i așa? Întrebă ea, cu o logică desăvârșită. L-am semnat pe cel nou ca „Universal Cleaners“...

– Dar n-a observat *nimeni* că lucrați singură?

– Domnul să te aibă în pază, draga mea, firește că nu. Oamenii nu observă cu adevărat personalul de serviciu. Dau bună ziua și schimbă două vorbe, însă nimeni nu bagă de seamă când *nu* ești prezent, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Tom

nu era un om prea vorbăreț, Dumnezeu să-l odihnească, iar la etajul domnului Warwick măturam de obicei eu însămi, așa că nu i se pare deloc ciudat că nu-l mai vede pe Tom.

– Dar nu întrebă niciodată despre el?

Doamna Richards roși.

– Din când în când. Mă tem că i-am servit câteva minciuni nevinovate. Spun mereu că Tom o duce bine, dar îl cam deranjează spatele, sau cam așa ceva. Ceea ce e firesc să spun, înțelegi.

Era incredibil, dacă nu chiar puțin cam sinistru.

– Dacă află, domnului Warwick al dumneavoastră n-o să-i placă deloc că l-ați mințit.

Imediat, își regretă cuvintele. Furgonul se abătu spre marginea străzii, se redresă smucit, apoi coti nesigur pe Lyons Road. Traficul din Drummoyne n-avea să mai fie niciodată același, își spuse Teressa, în timp ce doamna Richards lăsa în urma ei un scrâșnet de frâne și protestele unui claxon.

– Din păcate, așa e. Dar știi cum se întâmplă – am făcut-o o dată, când eram îngrijorată și necăjită, și pe urmă am tot vrut să-i spun adevărul, dar n-am apucat. Acum, ar părea cam prostesc. Și, la urma urmei, mă îngrijesc să nu-și strice banii de pomană.

Și chiar mai mult decât atât. Starea de vinovăție a doamnei Richards sporea luciul ca oglinda al dușumelelor din firma Warlord și curățenia impecabilă a mochetelor. Își achitase înmiit minciuna.

– ...și, uneori, îl ajut și în particular.

– În particular?

– Are un apartament fermecător, la Harbord. M-am dus o dată acolo să-i mătur, fiindcă femeia care curăță de obicei n-a putut veni. Și o dată am fost la casa lui din Deception – o vilă